

aastaga meie aastasadakonna viimist kümnelonda. Kõik mis oma aja ära on elanud, wananeb lõduneb, laguneb koost, langeb hauda ja asemele astub uus. Kõik mis looduses olemas, mis aja sees sünnib, on muutlik, on ajalik, on kadum; igawene on üksnes Jumal ja „tema heidus on igawesest igaweste nende peal, kes teda lartwad, ja tema õigus jääb laste lastele uuele, kes tema seadust peawad ja kes mõtlewad tema käskmistele peale, et nad nende järele teewad.“ (L. I. 103, 17. 18).

Sest saadil, kui wägawa **Wene** koika tiib maid warjab, on meie kodumaal kallis rahypõli walitsemas. Selle pika aja sees on siin maal endise aja siseseadlused mitmes tülis ja mitmetpidi wananenud ja ibaldawad uuendamist, ja meie kõrge riigivalitsus on juba mõnest aastast saadil hakanud tarwilist uuendust nimelt koolide ja kohtude asjus toime saatma. Nõwembri kuul 1889 lõpetati Liwi-, Cesti- ja Kuuramaal endised kohtud oma kiriwase mitmeesidusega ja seati nende asemele uned kohtud, nagu neid kõrgeõnnis keiser Aleksander II. juba 25 aastat tagasi mujal kõigel Wenemaal sisse seadnud.

Aastal 1889 lõpetas siit maa kõige wanem saksa keelne päewaleht „Riga'sche Zeitung“ oma iga ja ilumist — ja tõusis Riitawis elule uus wenekeelne leht „Прибалти́йскіи́ кра́й“ ja Tallinnas algas teine wenekeelne leht „Ревельскіи́ городско́й листокъ“ aastal 1890 ilumuma.

Riia-Pihkwa raudtee, mille üks haru Tartusse käib, sai walmis a. 1889.

Selsamal aastal algas elule „Liivimaa arstide selts“ ja peab iga aasta ühe koosoleku.

Kõikiselt suitus surma sülle Kasanis 4. Mail 1890 meie Dr. Mikkel Beske. Rahu tema põrmule!

Sügisil 1889 ja talwel käis haruldane üleüldine haigus — influenza — meie maalt ja üleüldse terwest **Europast** läbi ja wiis mõndagi inimese waraselt hauda.

Kewade 1890 pani kuuluse wärst Bismarck kui **Saksa** riigikantsler oma ameti maha.

Brasilia keisririik Lõuna-Amerikas on priiriigiks ümber muudetud.

Inglisriigi walitsus on Helgolandil saare wähetamise teel ühe osa Afsrikamaa eest Saksariigile jätnud.

Praegu, Jaani-päewa ajal 1890, kuulusse **Hispanias** ja **Italias** hirmus kolera tõbi lahti olema peasnud.

J. W. Jannsen †.

„Õndsad on rahundudjad, sest neid piab Jumala lapsiks hüütama.“ See pühalirja sõna oli temal kirjuturjaks, kui teda juulilun algusel hauda kanti. — Uharotas weereb ruttu edasi; ega noorpõlm teda wist palju enam ei tunnudki, sest et ta kõigekõrgema määramist mõõda juba aastat kümme enne surmatundi oma tööriistad läest pidi maha panema. Aga meil wanematel inimestel ei olnud meie armas „postipapa“ küll kellelgi tundmata, meie tundsiwe teda juba noorest põlwest — lugesiwe suure himuga tema „Õnnumetoojaid“, tundsiwe ja tarwitasime tema „Stoni laululannelt“, ootasime iga nädal tema „Perno Postimeest“ ja hiljem tema „Cesti Postimeest“, kus „see tuba, magus jutt“ alati tõbus ja lena lugeda oli. Wõi kes ei mäleta seda, kuidas aastal 1869 Cesti priiuse 50. aastane juubelipidu ülikunniste „esimeses armastuses“ ära peeti, kus Jannsen pidu hing ja põhjendaja oli. Ühel aastal Cesti priiusega (1819) on J. W. Jannsen sündinud. Kümme aastat hiljem, 1879, peeti Jannseni jubatusel teine üleüldine laulupidu. Wõi kellel on see teadmata, et Jannsen „Wanemuine“ seltsil on põhjendanud. See kõige esimene Cesti selts pühitses nüüd oma 26. aastast mälestuspäewa, kuid sellel ei olnud seltsi alustaja ning esimene president Jannsen mitte enam elawate hulgas.

Kirjutusfulg ja taktilepp oliwad tema tööriistad, misga tema oma rahwa seas äratawat ja elustawat mõju waimuharidusele ja laulu- ja mängukooside idanemisele on sünnitanud — küll enam kui keegi teine. Tema jutud ja kirjad ei jää unustusse; praegu on nad Laakmanni trükilojast uuesti ilumumas ja rahwa seka minemas.